

## Hårfästet

Det där med livet. När jag var så där 25 och precis hade flyttat hit så gick jag till en frisör som alla sa var så bra. Hon hade en sådan där tjugig och trendig salong som liksom andades att vem som helst som gick in där skulle komma ut därifrån som alldeles rätt, i alla fall gällande frisyren. Att det skulle kosta förstod jag och tänkte väl att det skulle vara värt det. Jag som helt ny, i en ny stad, helt logiskt och förståeligt. Chansen att börja på nytt. I dag minns jag inte hur hon klippte mig eller ens om det blev bra, det enda jag minns är att hon sa: &ndash; Fan, vilket fult hårfäste du har, och att jag tänker på det ibland lite förvånat, för jag tycker inte att det är något fel på mitt hårfäste.

I dag stod hon utanför min dörr och knackade på. Hon hade stripigt hår och hennes ljusblå ögon simmade ostadigt i spritångorna och hon svajade lite där på min trapp. Hon höll ett stadigt tag i kopplet på sin rottweiler och om halsen hade hon en stor systemkamera. Hon frågade om jag gjorde visitkort och jag svarade att jag inte gör det men att jag restaurerar konst på papper. Då berättade hon om en låda som hon har hemma, full av dokument med stämplor, gesällbrev och en bok om restaureringen av en mölla i Landskrona. Hon berättade om sin morfar som hade blomsteraffär och sin mamma som är nittiotvå år, som aldrig öppnat lådan och om en kvinna från europaparlamentet som ringt till henne privat för att hon har en bild på henne vid en tunna. &ndash; Tunnbindare vet du och sprittillstånd, hon vill hjälpa mig.

Jag sa att det låter som en viktig låda och att hon kanske skulle skänka den till stadsarkivet. Det ville hon inte. Hon ville komma hit till mig, så vi skulle kunna titta på den och allt den innehöll tillsammans, att hon kunde praktisera hos mig och hon lovade att inte ta med hunden. Nej, det går inte sa jag, jag har tre hundar. Märkligt nog var basenissarna väldigt lugna, de låg och sov, trots att det stod en rottweiler på deras trapp. När jag tänkte den tanken, att jag tyckte det var konstigt, då rusade de upp alla tre och for mot dörren och jag sa:

&ndash; Jag stänger nog dörren nu.

Hon stod kvar utanför dörren ett tag och pratade med sin hund och inte en enda gång sa hon något om mitt hårfäste, sen gick hon.

---

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Kozo med Poeter.se id #45643 innehar upphovsrätten